נספח 1– להוריד את תמונת הזיכרון מהקיר/הרב יונה גודמן:

כשנכדינו ילמדו בהיסטוריה על דורנו, תקופת דור הבנים (לעומת דור הבונים של לפני 60 שנה), על הצורך שהיה לחיות חיים אידיאליים, ולא רק להילחם קרבות פלמ"ח נועזים כמו בדור שלפנינו, כשילמדו נכדינו על קומץ שקם מתוך המחנה – והתחיל להוביל, על קומץ של "מכבים" מחודשים, שלא היססו לפעול – האם עלינו אישית ילמדו? האם נשכיל להיות בעצמנו אותו קומץ?

ושאלה זו היא אישית. הרי רבים בני האמונה הקמים ופועלים, המוכנים "לחיות למען..." ולא רק "למות למען..." והשאלה אישית – "האם מצטרף אתה?"

האם אתה צופה מהצד, ולכל היותר מוחא כפיים? האם אתה מתנהג כצופה במשחק כדורסל בטלוויזיה – המתלהב, צועק ומעודד את קבוצתו – מתוך הכורסה בבית? או האם בוחר אתה להיות בעצמך על המגרש – מזיע ומתאמץ, באופן אישי?!

כשנכדינו ילמדו בהיסטוריה על דורנו, תקופת דור הבנים (לעומת דור הבונים של לפני 60 שנה), על הצורך שהיה לחיות חיים אידיאליים, ולא רק להילחם קרבות פלמ"ח נועזים כמו בדור שלפנינו, כשילמדו נכדינו על קומץ שקם מתוך המחנה – והתחיל להוביל, על קומץ של "מכבים" מחודשים, שלא היססו לפעול – האם עלינו אישית ילמדו? האם נשכיל להיות בעצמנו אותו קומץ?

ושאלה זו היא אישית. הרי רבים בני האמונה הקמים ופועלים, המוכנים "לחיות למען..." ולא רק "למות למען..." והשאלה אישית – "האם מצטרף אתה?"

האם אתה צופה מהצד, ולכל היותר מוחא כפיים? האם אתה מתנהג כצופה במשחק כדורסל בטלוויזיה – המתלהב, צועק ומעודד את קבוצתו – מתוך הכורסה בבית? או האם בוחר אתה להיות בעצמך על המגרש – מזיע ומתאמץ, באופן אישי?!

כשנכדינו ילמדו בהיסטוריה על דורנו, תקופת דור הבנים (לעומת דור הבונים של לפני 60 שנה), על הצורך שהיה לחיות חיים אידיאליים, ולא רק להילחם קרבות פלמ"ח נועזים כמו בדור שלפנינו, כשילמדו נכדינו על קומץ שקם מתוך המחנה – והתחיל להוביל, על קומץ של "מכבים" מחודשים, שלא היססו לפעול – האם עלינו אישית ילמדו? האם נשכיל להיות בעצמנו אותו קומץ?

ושאלה זו היא אישית. הרי רבים בני האמונה הקמים ופועלים, המוכנים "לחיות למען..." ולא רק "למות למען..." והשאלה אישית – "האם מצטרף אתה?"

האם אתה צופה מהצד, ולכל היותר מוחא כפיים? האם אתה מתנהג כצופה במשחק כדורסל בטלוויזיה – המתלהב, צועק ומעודד את קבוצתו – מתוך הכורסה בבית? או האם בוחר אתה להיות בעצמך על המגרש – מזיע ומתאמץ, באופן אישי?!

כשנכדינו ילמדו בהיסטוריה על דורנו, תקופת דור הבנים (לעומת דור הבונים של לפני 60 שנה), על הצורך שהיה לחיות חיים אידיאליים, ולא רק להילחם קרבות פלמ"ח נועזים כמו בדור שלפנינו, כשילמדו נכדינו על קומץ שקם מתוך המחנה – והתחיל להוביל, על קומץ של "מכבים" מחודשים, שלא היססו לפעול – האם עלינו אישית ילמדו? האם נשכיל להיות בעצמנו אותו קומץ?

ושאלה זו היא אישית. הרי רבים בני האמונה הקמים ופועלים, המוכנים "לחיות למען..." ולא רק "למות למען..." והשאלה אישית – "האם מצטרף אתה?"

האם אתה צופה מהצד, ולכל היותר מוחא כפיים? האם אתה מתנהג כצופה במשחק כדורסל בטלוויזיה – המתלהב, צועק ומעודד את קבוצתו – מתוך הכורסה בבית? או האם בוחר אתה להיות בעצמך על המגרש – מזיע ומתאמץ, באופן אישי?!

סיפור – הסלע והרוח העדינה

*אפשר לחלק תפקידים לחניכות ולהציג את הסיפור לשבט.

על ראש הר גבוה ונישא, עמד סלע ענקי, אפור וחזק. הסלע הזה היה קשוח כל כך, עד שהיה בטוח שאין שום דבר בעולם שיכול להזיז אותו או להשפיע עליו. הוא נהג להביט מלמעלה על כולם ולהשוויץ: "אני הכי חזק בעולם! אף אחד לא יכול לשנות אותי!"

בוקר אחד נהיו השמיים שחורים, והגיעה סופה אדירה. הרוח של הסופה הייתה רוח חזקה, קולנית ועצבנית. היא התחילה להכות בסלע בחוזקה, דחפה אותו, צעקה עליו ואמרה: "אני אראה לך מה זה! אני אשבור אותך ואזיז אותך מהמקום!" היא השתמשה בכל הכוח שלה, השתוללה ועשתה המון רעש.

אבל הסלע? בכל פעם שהרוח הכתה בו בכעס, הוא רק התקשח יותר, נאחז באדמה בכוח ולא זז אף לא מילימטר אחד. בסופו של דבר, התעייפה הרוח הסוערת. היא הבינה ששום דבר לא עזר, והלכה משם, מאוכזבת.

למחרת בבוקר זרחה השמש והגיעה רוח אחרת לגמרי – רוח צפונית, נעימה ועדינה. הרוח הזו לא צעקה, לא דחפה ולא עשתה רעש. היא פשוט נשבה סביב הסלע ברכות, ליטפה אותו בחום, והביאה איתה טיפות גשם קטנות ומתוקות.

הסלע היה בטוח שגם היא תיכשל, אבל הרוח העדינה לא ויתרה. יום אחרי יום היא הגיעה בנועם, בהתמדה ובהמון אהבה. לאט לאט, בלי שהסלע בכלל שם לב, החלה הרכות של הרוח העדינה לחלחל פנימה. היא ריככה את האדמה הקשה שמתחתיו, החליקה את הקצוות החדים שלו, וגרמה לו להיפתח.

פתאום, מתוך הסלע האפור והקשוח, החלו לצמוח פרחים צבעוניים ויפים שכולם יכלו ליהנות מהם. הרוח העדינה, בלי טיפה אחת של כוח או צעקות, הצליחה לחולל את השינוי הכי מדהים בעולם.